

gaa med til og heller ikke til almindelig Importregulering. Lad os da gaa over til de direkte.

Der er altsaa, som jeg før nævnte, anført, at der skal bringes Orden i de offentlige Finanser og Balance paa Statsregnskabet. Ja, det er sket under Ministeriet Neergaard, men at det vil blive vanskeligt at holde Balancen for et hvilket som helst Ministerium, ogsaa for et socialdemokratisk, derom tvivler jeg ikke, thi vi har en Balance ved 400 Mill. Kr., og vi skal betydeligt længere ned, inden der kommer Ro i Landets Økonomi, derom kan der ingen Tvivl være. Det skulde glæde mig, om vi kunde blive ved at holde Balancen fra Aar til Aar, med andre Ord presse Udgifterne ned, samtidig med at Indtægterne falder — det vil de jo gøre, selv om de ikke gør det i Øjeblikket, da vi staar i en noget opadgaaende Bevægelse, eller har i hvert Fald gjort det.

Men bortset herfra er der blandt de direkte Foranstaltninger det, som med et fælles Navn kaldes Kreditindskrænkning. En af de ærede Talere i Gaar, det var vist det ærede Medlem Hr. Trier, sagde, at Kreditindskrænkning og Diskontoforhøjelse i Virkeligheden var det samme; der var blot den Forskel, at man i højere Grad kunde differentiere Kreditindskrænkningen efter de forskellige Forhold, end man kunde det med Diskontoforhøjelsen. Jeg er nu ikke helt vis paa, at det ærede Medlem har Ret heri — jeg kommer senere tilbage til det Spørgsmaal —, men naar jeg fremdrager det her, er det, fordi jeg netop ønsker sammen med det ærede Medlem Hr. Trier at understrege, at Kreditindskrænkning er det videre Begreb, og Diskontoforhøjelsen kun er en Form for Kreditindskrænkning. Lad os da se, hvorledes Kreditindskrænkningen virker som direkte Foranstaltning. Ja, den skulde altsaa virke paa en saadan Maade, at der stilledes strammere Betingelser for at yde Laan. De kan jo stilles paa forskellig Maade. De kan f. Eks. stilles saaledes, som det er blevet gjort under den Kreditindskrænkning, der nu er gennemført — for saa vidt den er gennemført; jeg har nemlig Indtryk af, at det i langt højere Grad er en Kreditomlægning, end det er en Kreditindskrænkning. Men det kan altsaa ske ved, at man

i de enkelte Tilfælde siger: Ja, der er den og den Industri eller den og den Forretning, den er sund og god, her vil det være finansielt forsvarligt at yde Støtte med Laan paa sædvanlig Maade. Paa den anden Side kan en Bank sige: den og den Mand handler med Luksusvarer eller producerer Ting, som Landet hellere maatte undvære, og vi ønsker derfor ikke at give ham Laan til Fremskaffelse af disse Ting. Denne Form for Kreditindskrænkning kender vi jo fra tidligere Tider, og jeg har ikke stødt paa anden Dom over den, end at den er mulig med meget grove Tilnærmelser, men kun under Former, som vækker Uro. Den, der ikke kan faa Kredit, forstaar nemlig aldrig Berettigelsen af, at en anden faar det. Sagen er jo den, at naar man nægter Kredit til Fremskaffelse af Luksusvarer, er det ofte, maaske endog som Regel, ikke selve den, der forbruger Varerne, man rammer. Uden at ville sige noget ondt om Automobile og Silkestrømper vil jeg kalde dem Luksusvarer, men hvis man nu nægter Kredit til Fremskaffelse af Automobile og Silkestrømper, ved man saa, at det er dem, der bruger Varerne, man nægter Kredit? Nej, man nægter Kredit til den handlende, der indfører dem, og han er maaske mindst af alle i Stand til at bruge dem. Man nægter Kredit til den Forhandler, der indfører Automobile — eller hvilke Luksusvarer der nu er Tale om —, men man ved ikke, om det i Virkeligheden er ham, der skal rammes. Den, man vil ramme, er den, som kører i Luksusbil til ingen Nytte, som slider paa Vejene og ofte gør dem usikre, men man rammer langt lettere den Importør, som maaske slet ikke selv har Raad til at køre i Luksusbil. I hvert Fald paa de Steder, hvor jeg har set denne Fremgangsmaade bedømt, regner man med, at det er uhyre vanskeligt at gennemføre blot en nogenlunde retfærdig Kreditindskrænkning, og jeg skulde tage meget fejl, om man ikke, hvor man har forsøgt begge Dele, er kommet til det Resultat, at naar alt kommer til alt, er en Industri og en Handel bedre tjent med, at de ved, de kan faa Pengene, selv om de maa betale en høj Diskonto for dem, end at de skal støde Panden imod, naar de overhovedet ikke kan faa Penge til en Virksomhed, der muligvis alligevel vilde kunne betale sig.